

Hồi 05

Hải Thiên Kiếm Thánh



Liều Sát Ha Đằng nói xong liền lấy cây Bạch Cốt Trượng chế bằng thứ gang luyện trăm lần, và một cái quạt sắt hình tròn to chừng hơn thước ra.

Lâu Sơn Tam Sát vẫn tự phụ, ít khi dùng tới khi giới. Nhưng bây giờ, y thấy thấy Nhị Sát lấy khí giới ra đối phó như vậy, Liều Như Yến các người cũng phải chú ý tới.

Và thấy chiếc gậy Bạch Cốt Trượng của Ha Đằng chia làm hai khúc, mỗi khúc dài chừng thước rưỡi, ở giữa nối bằng vòng gang hình như xương người to bằng trứng gà vậy! Cái quạt sắt thì hình tròn, lớn chừng thước hai, thước ba, mép quạt tức là lưỡi dao rất mỏng, trông như cái búa ngắn dị hình.

Hỏa Hải Nhi Ô Xích thấy hai môn khí giới của đối phương dị hình như thế, biết là lợi hại nên cũng vội lấy cái vòng Liệt Hỏa Càn Khôn và Xà Diệm Mâu ngắn cán ra. Hai môn khí giới này của y cũng đặc biệt như hai môn khí giới của Ha Đằng vậy, đều không có ghi trong sách binh khí...

Liệt Hỏa Càn Khôn Khuyên là cái vòng tròn có răng cưa chung quanh. Một đầu có cán cầm, cứ cách ba răng cưa là có một lỗ hổng, chỉ cần bấm cái chốt ở cán, là có lửa ở những lỗ hổng đó phun ra liền. Còn Xà Diệm Mâu thì dài hơn hai thước, đằng mũi nhọn trông như cái đầu rắn, không những mồm có thể phun ra khói lửa độc mà cán chỗ trống cũng có vô số những kim độc, chỉ cần bấm cái chốt chỗ cán là tên và lửa cùng phi ra liền.

Tiểu Sát Ha Đằng tay trái cầm quạt, tay phải cầm Trượng. Còn Hỏa Hải Nhi tay trái cầm Khuyên, tay phải cầm Mâu.

Hai người đứng cách nhau chừng năm thước, cả hai đều biết rõ đối phương toàn là kẻ hung ác tuyệt đời, và cũng là người có tên trong mười ba danh thủ của võ lâm đương thời. Còn một người thì biết đối phương nổi danh bởi lửa độc. Trong người không có một vật lạ gì là không phát ra lửa

được. Vì vậy cả hai đều không ai dám khinh thường ai.

Đôi bên đứng cầm cự nhau hồi lâu. Tiểu Sát Ha Đằng thị mình võ công cao cường hơn, liền cười ha hả rồi tung mình nhảy tới ba thước, tay trái cầm quạt giơ lên nhằm mặt Hỏa Hai Nhi phát luôn một cái.

Hỏa Hai Nhi vị khí giới của mình ảo diệu vô cùng, nhưng cũng sợ trong quạt đối phương có trò gì hung hiểm, cho nên y không dám chống đỡ, vội xoay người sang bên phải tránh né, và đưa Liệt Hỏa Càn Khôn Khuyên lên phá thế công của đối phương, đồng thời cái Khuyên lại nhằm ngay lưng của kẻ địch mà rạch xuống...

Tiểu Sát Ha Đằng là cao thủ hạn nhất trong võ lâm, mắt rất sắc bén. Vừa thấy Hỏa Hai Nhi tránh né đã ra tay phản công luôn, thân pháp của đối thủ lẹ vô cùng, y biết Bang Chủ của Tam Nguyên Bang mà phái được người này đi với Liễu Như Yển tới đây, tất nhiên phải là người có võ công rất cao cường, ngoài ra lại có thêm Hỏa Khí đem theo càng lợi hại thêm...

Tiểu Sát Ha Đằng thấy Liệt Hỏa Càn Khôn Khuyên của đối phương sắp đụng tới người mình, liền lui về phía sau nửa bước, và dùng cặp Trượng Bạch Cốt xuyên ngang một cái, tung mình nhảy lên trên cao hai trượng, rồi quay đầu bỏ xuống...

Cái quạt trên tay trái của Ha Đằng tựa như một đám mây đen, còn cây Bạch Cốt Trượng ở bên tay phải hóa thành nghìn bóng gậy oai thế mạnh vô cùng. Chỗ đứng của Hỏa Hai Nhi trong khoảng một trượng đều bị hai món khí giới của đối phương bao trùm hết.

Hỏa Hai Nhi thấy đối phương giở Phi Ứng Thân Pháp, môn nội công cực hiểm ra nhảy lại tấn công mình, biết là rất khó đối phó, liền hơi ngửa người ra phía sau, giả bộ định sử dụng thân pháp Kim Lý Nghịch Du và thế Xảo Khán Thiên Hà mà thoát thân về phía đằng sau. Nhưng sự thực thì y ngửa và cúi một cái, ngón chân đã dùng sức mạnh nhún lên một cái, trái lại y còn tiếp đón người của địch thủ nhanh như điện chớp đâm bỏ xuống...

Quả nhiên, Ha Đằng thấy Hỏa Hai Nhi hơi ngửa về phía sau, liền cười hì một tiếng, đợi chờ đối phương lùi về phía sau mấy bước là y giở khinh công tuyệt đỉnh ra ở trên không xẻ ngang tám thước, định nhân lúc

Hỏa Hải Nhi nhảy lùi về phía sau chưa hạ chân xuống đất là y giở thủ đoạn ác độc ra đánh chết đối phương ngay tại chỗ liền.

Nếu Hỏa Hải Nhi quả thật đã dùng hai môn thân pháp Xảo Khán Thiên Hà với Kim Lý Nghịch Du thì không sao tránh khỏi tai kiếp đó. Nhưng ngờ đâu, y lại mạo hiểm nhân lúc Ha Đăng giở Lăng Hư Không Độ ra xê người sang bên mà luồn qua dưới gậy Bạch Cốt Trượng nhảy ra phía đằng trước...

Chờ tới khi Tiểu Sát Ha Đăng hay biết xoay người lại định tấn công tiếp, thì Hỏa Hải Nhi đã thoát hiểm rồi! Và y dùng ngay cây Xà Diệm Mâu với Liệt Hỏa Càn Khôn Khuyên ra tấn công Ha Đăng ngay. Vì võ công của y hãy còn kém Ha Đăng một chút, nếu đấu trong ba chục hiệp thì còn có thể miễn cưỡng chống đỡ nổi, còn đấu đến năm mươi hiệp thì thể nào cũng bị Ha Đăng đánh bại...

Cô Gái Áo Vàng thấy Hỏa Hải Nhi đã lép về lần, liền khẽ hỏi Liễu Như Yển rằng :

- Nhi Di Nương! Ô Hương Chủ võ công kém hơn người, sao không giở lợi khí của mình ra?

Liễu Như Yển liếc mắt nhìn nàng một cái, rồi mỉm cười và khẽ đáp :

- Chân Chân! Việc suy xét chuyện giang hồ của cô còn non nớt lắm! Ô Hương Chủ nổi danh bằng Hỏa Khí, thế nào Hà Đăng cũng phải nể y về mặt đó, nên lúc nào cũng phòng rất nghiêm mật, chưa biết chừng y đã nghĩ ra được kế khắc chế lợi khí của Ô Hương Chủ rồi cũng nên? Vì vậy, càng giở sớm bao nhiêu càng bất lợi bấy nhiêu. Bây giờ, y thấy Ô Hương Chủ sắp bại đến nơi, lòng càng kiêu ngạo bao nhiêu thì sự phòng bị sẽ bớt đi bấy nhiêu. Đây, cô cứ xem, Ô Hương Chủ sắp ra tay rồi...

Nàng vừa nói dứt, thì Hỏa Hải Nhi đã nhân lúc Bạch Cốt Trượng đánh trúng vào người y rồi, y liền xoay tay bấm luôn cái chốt cán Càn Khôn Khuyên, một trong những lỗ nhỏ ở cạnh răng cửa liền có ba luồng lửa bạc phun ra.

Y cũng biết ba luồng lửa bạc đó chưa chắc đã đánh bại được kẻ địch cao cường như thế, cho nên y chỉ muốn dùng ba luồng lửa này để làm loạn tinh thần của đối thủ thôi. Thực sự thì y muốn dùng những mũi kim

độc ở bên Xà Diệm Mâu để khắc địch.

Quả nhiên, Ha Đăng thấy Tam Ly Chân Hỏa của Hỏa Hải Nhi lúc hồi nãy đã thiêu chết Thôi Mệnh Đầu Đà phun ra, y liền giơ cái quạt sắt ra quạt mạnh một cái, liền có một luồng gió chống đỡ lại ba luồng lửa kia. Sự thực Nhị Sát vẫn chưa biết ba luồng lửa bạc đó có chất độc hay không?

Lúc này, Hỏa Hải Nhi vẫn chưa xử dụng đến những mũi kim ở chỗ trống của cây Mâu mà chỉ bấm cây Mâu phun ra một luồng lửa độc màu xanh thẩm thối..

Đối với ám khí Liệt Hỏa này, Ha Đăng rất nhứt đầu không dám chống đỡ, và cũng không tiện tránh né. Y lên ngấm ngấm vận thần công phun ra một luồng nội gia chân khí vào ngọn lửa xanh thẩm kia. Nội gia chân khí của y lợi hại vô cùng. Y phun cho luồng lửa xanh kia bay tán loạn.

Hỏa Hải Nhi nắm trúng cơ hội đã vận chân khí vào cánh tay rung mạnh cây Xà Diệm Mâu đó một cái, chỗ trống đó bỗng có một đám phi trâm màu đỏ nhảm nửa người của Ha Đăng bắn tới..

Tiểu Sát Ha Đăng tay trái cầm quạt quạt lửa, miệng thì phun hơi ra để thổi ngọn lửa xanh, và lại gặp thêm những phi trâm lợi hại ấy tấn công một cách quá đột ngột, dù y là người kinh nghiệm giang hồ đến đâu vẫn bị cuống quýt.

Nhưng dù sao, y cũng là một cao thủ đã được liệt danh vào mười ba danh thủ trên võ lâm đương thời, võ học của y tất phải siêu diệu hơn, nên trong lúc nguy hiểm như thế mà y còn nhịn hơi nín sức vận công lên nửa người trên. Một mặt ném chiếc gậy Bạch Cốt Trượng đi và dùng mười hai thành chưởng lực nhằm Hỏa Hải Nhi và đám mây đỏ tức những mũi phi trâm độc đó mà tấn công luôn một chưởng.

Chưởng đó là Tiểu Sát Ha Đăng vừa kinh hãi vừa tức giận mà đã dùng toàn lực tấn công ra, oai lực của nó tất nhiên kinh hiểm vô cùng, không những đám kim độc bị chưởng lực của y đánh bay mất tung tích, mà cả Hỏa Hải Nhi ở phía sau đám kim đó cũng bị đẩy lui ra ba thước.

Khí huyết của Hỏa Hải Nhi rạo rực, cánh tay phải tê tái, nên chiếc Xà Diệm Mâu cũng không cầm vững, liền để cho rơi xuống đất.

Nhưng phi trâm độc quá nhiều, đôi bên lại cách nhau rất gần, dù

công lực của Ha Đằng có cao diệu đến đâu cũng không sao đẩy lui được hết hàng ngàn mũi phi châm đó, nên hai bên đầu vai và hông bên phải của y đã bị bốn mũi kim đâm trúng, máu rỉ ra bên ngoài ướt đỏ cả áo.

Lãnh Sát Hồng Phi thấy vậy đưa mắt nhìn Liễu Như Yển cười nhạt một tiếng, rồi hỏi :

- Liễu phu nhân, trận này ai thắng ai bại!

Liễu Như Yển liền đáp :

- Ha Tam tiên sinh bị thương và có máu rỉ ra. Ô Hương Chủ bị rơi khí giới. Như vậy hai bên cùng thất thốt, coi như là hòa, chẳng hay Hồng Đại tiên sinh nghĩ sao?

Hồng Phi gật đầu đáp :

- Hay! Hay! Hay...! Trận thứ nhất hai bên hòa nhau. Trận thứ hai Hồng Phi muốn lãnh giáo Liễu phu nhân!

Liễu Như Yển mỉm cười hỏi lại :

- Hồng Đại tiên sinh muốn tỷ thí huyền công hay là đo lường khí giới chưởng lực?

Lãnh Sát Hồng Phi nghĩ ngợi một lúc rồi đáp :

- Chúng ta cũng bắt chước trận đấu vừa rồi, hỗn hợp thì hành, ai muốn sử dụng cái gì cũng được, bách vô cấm kỵ!

Liễu Như Yển biết Hồng Phi có môn Lãnh Độc Táo Hồn Chưởng và mũi Lãnh Quang Tâm ác độc khôn tả, nhờ vậy giang hồ ban cho một cái tên Lãnh Sát là thế. Vả lại công lực của y rất cao, lại là người đa mưu lắm kế, cho nên Lãnh Sát quả thật là một tay đối thủ rất khó đối phó. Không thể nào khinh thường được, vì vậy nàng mới nói với Bàn Chân Chân :

- Chân Chân! Đưa cho Di mọn Liệt Khuyết Thần Phủ sử dụng!

Bàn Chân Chân cũng biết trận đấu này là một trận đấu ác liệt, nên nàng không những đưa Thần Phủ cho Liễu Như Yển, mà còn khề dặn bảo :

- Nhị Di Nương này, bảy cây Lãnh Quang Tâm của Hồng Phi ảo diệu vô song nổi danh trong thiên hạ đã lâu. Sao Di Nương không dùng Phiêu Tường Bách Kiếm có hơn không?

Nàng vừa nói tới đó, bỗng thấy sắc mặt của Tam Sát khác lạ. Liễu

Như Yến và Bàng Chân Chân đều ngạc nhiên vô cùng, đang định lên tiếng hỏi, thì trong phía tận cùng của Cửa Hồi Cốc đột nhiên có tiếng kỳ lạ đưa ra liền.

Tiểu Sát Ha Đằng hậm hực quát hỏi Liễu Như Yến trước :

- Sao người của Tam Nguyên Bang võ sĩ đến thế? Các người một mặt lấy cớ đẩy với chúng ta, một mặt lại cho người vào bên trong Cửa Hồi Cốc để cướp Mạnh Hồng Tiểu đi?

Liễu Như Yến đang định cãi lại, thì Lãnh Sát Hồng Phi đã lắc đầu bảo với Ha Đằng rằng :

- Ha Tam đệ, chớ có trách lầm đối phương như thế. Bốn xung quanh Cửa Hồi Cốc này đều là vách núi cao chót vót, chỉ có một con đường ở phía trước là vào được bên trong thôi. Sao bỗng dưng lại có biến động như thế? Thực là không sao tưởng tượng được. Chi bằng, chúng ta ngừng tay đừng nói vội, cùng vào bên trong xem sao đã?

Nói xong, y quay lại nhìn Liễu Như Yến cười giọng âm trầm và nói :

- Tỷ Thanh Ngọc Nữ là một cuốn Bảo Lục sống, đối với phu nhân hay với chúng tôi cũng vậy đều có ích hết. Phu nhân cũng nên đem thủ hạ đi vào bên trong quan sát xem!

Nói vừa dứt, Lâu Sơn Tam Sát liền giở kinh công tuyệt đỉnh ra, tiến thẳng vào trong Cửa Hồi Cốc. Liễu Như Yến các người cũng theo sau liền.

Đi quanh co chừng mười vòng thì đột nhiên nghe thấy phía đằng trước có tiếng chim vỗ cánh kêu “bôm bốp”, Lãnh Sát Hồng Phi liền kêu thầm :

- Nguy tai!

Y liền nín hơi lấy sức giở hết tốc lực khinh công ra, lại chui quanh co hai cái tròn ốc rồi mới đến cửa động chỗ Mạnh Hồng Tiểu ở, liền thấy một con chim đen thật lớn, giống điểu lại không phải là điểu.

Các người chưa tới gần, con chim đó đã vỗ cánh bay lên trên cao hai ba chụm trượng và thấy trên lưng nó có một người con gái mặc áo cung nữ màu ngũ sắc, tay ôm Mạnh Hồng Tiểu ngồi trên đó. Mọi người thấy Mạnh Hồng Tiểu mềm như bún, nằm yên trong lòng cung nữ đã không

kháng cự chút nào, hình như đã bị điểm huyết mê rồi.

Lãnh Sát Hồng Phi vội dùng nội công nói vọng lên phía trên :

- Người kia, hãy nghe ta nói! Hồng Tiểu đã uống Tam Nhật Đoạn Hồn Tán của chúng ta rồi, phải có thuốc giải độc môn của chúng ta mới cứu được. Như vậy, người có đem nàng ta đi cũng vô ích thôi. Người nên quay trở xuống, để chúng ta thương lượng một cách bộ huề nhau thì hơn...

Thiếu nữ mặc cung trang ngũ sắc cỡi trên lưng con chim quái lạ kia, hình như không nghe thấy lời nói của Lãnh Sát Hồng Phi vậy, chỉ giơ tay lên vỗ vào cổ con chim. Con quái đản ấy càng vỗ cánh nhanh và bay đi thật lẹ. Chỉ thoắt cái đã bay lên tận tầng mây và biến mất.

Lãnh Sát Hồng Phi tức giận đến giậm chân lia lịa. Đá ở dưới chân y đều bị dậm nát hết.

Liễu Như Yển cũng lắc đầu thương tiếc hoài, rồi thở dài hỏi :

- Hồng Đại tiên sinh, có thật Mạnh Hồng Tiểu đã uống thuốc kỳ độc của cá người không?

Hồng Phi nghiêng răng kêu “kèn kẹt” đáp :

- Nếu không phải bọn các người động lòng tham...tới đây quá nhiều, thì khi nào Mạnh Hồng Tiểu bị người ta cướp đi như thế được. Bây giờ, nếu thuốc độc đó ngấm tận trái tim thì từ nay trở đi ba môn võ công kỳ học đó sẽ vĩnh biệt võ lâm...

Bàng Chân Chân vì quá say mê Cổ Thanh Phong, vả lại tính nàng lại lương thiện, cho nên nàng cũng quan tâm đến sự an nguy của người yêu của người tri kỷ của mình. Nên nàng nghe thấy Lãnh Sát Hồng Phi nói như vậy, cũng phải kinh hãi, nhưng trong lòng còn đôi chút hy vọng, nàng xen lời nói:

- Thiếu nữ mặc cung trang ngũ sắc đó đã cướp được chị Hồng Tiểu đi như vậy mà không thèm đếm xỉa đến lời cảnh cáo của Hồng Đại tiên sinh, hoặc giả y thị đã có linh dược gì để giải môn thuốc độc đó chẳng?

Hồng Phi cười nhạt lắc đầu :

- Thứ thuốc độc ấy do tôi dùng mười ba thức thuốc kỳ lạ phối hợp thành. Dù đối phương có dùng Linh Chi nghìn năm cũng không sao cứu sống nổi Mạnh Hồng Tiểu thoát chết.

Tiêu Đồng cũng cau mày lại xen lời nói :

- Đại ca, việc đã xảy ra như thế, chúng ta có tranh luận loạn xạ cũng vô ích. Chi bằng, nghiên cứu xem lai lịch của đối phương như thế nào, rồi ra tay giải cứu Hồng Tiểu có hơn là nói suông như thế này không?

Tám người có mặt tại đó, già nửa số là người lão luyện trong giang hồ, và rất rộng kiến thức. Nhưng không ai đoán ra được thiếu nữ ấy là ai hết. Tại sao nàng ta lại biết Mạnh Hồng Tiểu ở đây mà cỡi chim xuống bắt cóc Hồng Tiểu đi như thế?

Bàng Chân Chân nghe nói Tam Nhận Đoạn Hồn Tác không có thuốc nào giải được liên lo âu cho Mạnh Hồng Tiểu, trong lòng rầu rĩ khôn tả. Nàng chỉ cúi đầu xuống không nhìn một ai hết. Nàng bỗng trông thấy một cái cổng chào bằng vàng cao chừng hơn tấc vút ở góc trái chỗ cửa động.

Nàng kinh ngạc vội la lớn :

- Không biết cái cổng chào bằng vàng nho nhỏ kia, có phải là của người đó để lại làm dấu hiệu chăng?

Tú Sát Tiêu Đồng liền nhảy tới chỗ đó, nhặt cái cổng chào bằng vàng lên xem, thấy trên cổng chào có treo mười ba cái vòng trắng, và có khắc ba chữ “Vạn Kiếp Môn”, chỉ có chữ “Vạn” là sơn màu đỏ rồi, hai chữ kia chưa sơn. Tiêu Đồng xem xong, liền hỏi Hồng Phi :

- Đại ca có nghe thấy ai nói đến ba chữ Vạn Kiếp Môn và có biết lai lịch của chúng ra sao không?

Hồng Phi cau mày lại nghĩ ngợi hồi lâu. Đột nhiên ngoài cửa Cửu Hồi Cốc bỗng có một bóng người chạy vào, Hỏa Hải Nhi liền quát hỏi :

- Người kia là ai? Sao dám tự tiện vào Cửu Hồi Cốc như thế?

Người nọ nghe nói dừng chân lại. Mọi người nhìn kỹ mới hay người đó là một ông già mặc áo trắng, vai đeo trường kiếm, trông mặt rất tao nhã. Ông già thấy Hỏa Hải Nhi hỏi liền nhìn và hỏi lại :

- Ngài có phải là Hỏa Hải Nhi Ô Hương Chủ của Tam Nguyên Bang đấy không? Chẳng lẽ Hương Chủ không cho phép Triển Thanh Bình vào Cửu Hồi Cốc này hay sao?

Liễu Như Yến thấy người đó tự xưng danh như vậy mới hay y là một nhân vật tuyệt xuất trong Thập Tam danh thủ của võ lâm, mà cũng là Chủ Nhân của Thanh Bình Cung ở Bắc Hải. Nàng biết chồng mình xưa

nay không phục cái biệt hiệu Hải Thiên Kiếm Thánh của ông già này, cho nên mấy lần đi cùng Thiết Kiếm Chân Nhân Chủ Tịch Hộ Pháp của Tam Nguyên Bang là người có kiếm thuật cao nhất trong bang tới Bắc Hải để dự Bắc Hải Kiếm Hội. Nhưng sau vẫn chưa thắng nổi Triển Thanh Bình nửa thế, đủ thấy kiếm thuật của ông già này lợi hại biết bao. Vì vậy nàng mới tủm tỉm cười và nói :

- Thanh Bình Cung Chủ Nhân chớ có hiểu lầm, chỉ vì người muốn gây sự với Lâu Sơn Tam Sát tụ tập ở ngoài Cửu Hồi Cốc khá nhiều. Sau nhờ Diệu Âm Công Chúa của Miêu Cương Song Quái kiến nghị chia từng nhóm một và từng ngày vào trong cốc này. Ngày hôm nay đến lượt Tam Nguyên Bang chúng tôi, cho nên Ô Hương Chủ chưa nhận được Triển đại hiệp, mới lên tiếng hỏi như thế!

Triển Thanh Bình nghe xong, mặt đỏ hăm hực, liền chào hỏi Liễu Như Yển :

- Lão không biết Diệu Âm Công Chúa đã đề nghị như thế, và cũng vì xa xa trông thấy con chim đen bay lên, đoán chắc trong này thể nào cũng có tai biến, nên mới vội...

Lãnh Sát Hồng Phi không đợi chờ Hải Thiên Kiếm Thánh nói xong, đã lên tiếng hỏi :

- Thế ra Triển huynh cũng biết con chim đen đó là của ai đấy à?

Triển Thanh Bình gật đầu đáp :

- Con chim đen ấy tên là Mạnh Vũ Thần Tự, nó là vật của Vạn Kiếp Ma Cung!

Hồng Phi liền cầm cái cổng chào bằng vàng nho nhỏ ở trong tay Tiêu Đồng lên đưa cho Triển Thanh Bình xem, và cau mày hỏi :

- Triển huynh vừa nói Vạn Kiếp Ma Cung có liên quan gì đến Vạn Kiếp Môn này không?

Triển Thanh Bình gật đầu đáp :

- Vạn Kiếp Ma Cung kiến trúc ở trên Bách Trượng Bình tại núi Dã Nhân Vạn Kiếp. Ở ngay trước cửa Ma Cung mà cổng chào đó chỉ dùng để tô điểm cho đấy thôi! Còn cái Vạn Kiếp Môn nho nhỏ này, lão cũng được trông thấy một lần rồi...

Nói đến đây, y đột nhiên trông thấy cái cổng chào nho nhỏ, chữ

Vạn đã sơn thành màu đỏ, liền ngạc nhiên hỏi :

- Cái cổng chào nhỏ kia mà lão được trông thấy, ba chữ chưa sơn gì cả. Bây giờ, cái này đã sơn chữ thứ nhất, chẳng lẽ đệ tử của Vạn Kiếp Ma Cung lại có thần công quảng đại đến thế, đã tìm kiếm ra được ba thứ vật báu khó kiếm thấy nhất thế gian rồi hay sao?

Lâu Sơn Tam Sát với bọn Liễu Như Yển các người nghe nói vậy, ngơ ngác hồi lâu, rồi cùng thỉnh giáo Hải Thiên Kiếm Thánh về việc Vạn Kiếp Môn này.

Triển Thanh Bình liền đem những sự mà mình biết được nói cho mọi người nghe, nhưng nội dung câu chuyện của y cũng y như của Miêu Bình và Khổng Lăng Tiêu đã về báo cáo cho Tam Nguyên Bang hay thôi!

Nói xong, y nhìn chữ Vạn sơn một cái, rồi lại vừa cười vừa nói :

- Bây giờ, chữ Vạn đã sơn thành màu đỏ tươi như vậy đã tỏ ra đệ tử của Vạn Kiếp Ma Cung đã kiếm ra được một trong ba thứ Thiên Niên Hạc Đỉnh Hồng, nước của chín lá Linh Chi, và máu của người độc ác nhất thế gian rồi chẳng?

Hồng Phi lớn tiếng cười và đỡ lời :

- Tôi chỉ mong họ mau nhuộm đỏ ba chữ Vạn Kiếp Môn đó đi, để sớm ngày cử hành Vạn Kiếp Đại Hội.

Hải thiên Kiếm Thánh đã biết Mạnh Hồng Tiểu bị bắt cóc, liền lắc đầu và nói tiếp :

- Hồng huynh chớ nóng nảy như thế vội, đầu của huynh với lão đây đã sớm bị chúng dự khai liệt để treo ở mười ba cái vòng xương trắng kia rồi. Đến lúc ấy, huynh không còn sợ Chủ Nhân của Vạn Kiếp Ma Cung đến tận nơi mời chúng ta đi hay sao? Nhưng bây giờ Mạnh Hồng Tiểu đã bị bắt cóc, mà nàng lại uống thuốc Tam Nhật Đoạn Hồn Tán rồi, thì việc Đằng Ma Bảo Lục đã coi như là tan rã hết. Lão hãy cáo lui trước và sẽ nói rõ cho các bạn ở ngoài cốc khẩu hay, bảo họ giải tán đi về sửa soạn đối phó Vạn Kiếp Đại Hội hung hiểm không thể tưởng tượng được, mà cũng không biết ngày nào triệu tập kia thì hơn...

Nói xong, y mỉm cười gật đầu chào các người một cái, liền đi ra luôn.

Hải Thiên Kiếm Thánh đi khỏi, Liễu Như Yển cũng cùng Bàn

Chân Chân rầu rĩ nói :

- Lần này chúng ta đem bao nhiêu người đều không quản ngại nghìn dặm xa xôi tới nơi đây, rút cuộc không tạo nên được một công cán gì, mà trở về thật là nản chí quá!

Liễu Như Yến nói :

- Chân Chân hà tất phải rầu rĩ như thế làm gì? Lần này chúng ta tuy chưa cướp được Mạnh Hồng Tiểu, nhưng đã làm cho Đằng Ma Bảo Lục thành tuyệt tích. Từ đây bất cứ là ai cũng không làm cách nào để tham khảo được ba môn võ công tuyệt kỹ: Diệu Âm Thần Công, Đại La Thủ và Ma Kha Kiếp Pháp. Như vậy, chả là một sự thu hoạch tiểu cực là gì?

Bàng Chân Chân bỗng nghĩ đến người của mình là Cổ Thanh Phong. Chàng ta đã biết Mạnh Hồng Tiểu ở trong tay Lâu Sơn Tam Sát thì thể nào cũng sẽ đến đây tìm kiếm, cho nên nàng liền nói với Liễu Như Yến :

- Nhị Di Nương đem Nhị Bảo cùng Ô Hương Chủ và anh em họ Tiêu trở về bang trao cho cha được rồi, còn tôi không muốn về Cửu Nghi Sơn vội!

Liễu Như Yến mỉm cười hỏi :

- Cô không trở về núi Cửu Nghi, còn bạn đi đâu nữa thế?

Bàng Chân Chân xoay đôi người một vòng, nghĩ cách trả lời :

- Đã lâu tôi chưa đi Vân Nam chơi, cho nên tôi muốn đi tới đó du ngoạn Điền Trì với Nhi Hải và núi Kim Mã cùng Bích Khê...

Liễu Như Yến đưa mắt nhìn nàng hồi lâu, rồi nói :

- Du ngoạn Điền Trì, Nhi Hải, Kim Mã, Bích Khê...không phải là không nên, nhưng chớ đi tới chỗ Dã Nhân Sơn Bách Trượng Bình mà Hải Thiên Kiếm Thánh vừa nói hồi nãy!

Bàng Chân Chân bật cười đáp :

- Nhị Di Nương thực là quá lo âu! Trông cái cổng chào Vạn Kiếp Môn ở Bách Trượng Bình là sửa soạn để treo thủ cấp của mười ba danh thủ, đủ thấy đối phương cao minh biết bao! Khi nào tôi lại đại đột mà chạy vào hang hùm tới nguy hiểm như thế?

Liễu Như Yến lại nói :

- Nếu cô hiểu như vậy thì được rồi...

Nàng vừa nói tới đó bỗng suy nghĩ giây lát, rồi đưa ngay cây Thần Phủ cho Bàn Chân Chân, mỉm cười nói :

- Bây giờ trên giang hồ nhiều chuyện lắm, và kỳ nhân xuất hiện cũng không ít, có lắm sự hiểm ác khiến người ta không sao đề phòng được! Nên tôi đem Phiêu Tường Bách Kiếm về trao cho cha cô trước, còn cây Thần Phủ này thì cô hãy giữ lấy, nếu gặp phải kinh địch thì cũng có vật đỡ tay cho!

Bàn Chân Chân mừng rỡ đỡ lấy cây Thần Phủ. Liễu Như Yến liền dẫn Hỏa Hải Nhi, Tiêu Anh, Tiêu Tuấn trở về Tam Nguyên Bang, còn Bàn Chân Chân vẫn ở quanh chân núi Ô Mông để mong gặp được Cổ Thanh Phong.

Lúc ấy, Miêu Cương Song Quái, Hắc Xà Giáo Chủ ba người vì nghe thấy Hải Thiên Kiếm Thánh nói như vậy, biết hết hy vọng rồi liền lần lượt giải tán theo.

Anh em Lâu Sơn Tam Sát cũng tức giận vô cùng quay trở về Lâu Sơn.

Thế là Cửu Hồi Cốc đáng lẽ có một cuộc so tài rất khốc liệt trong võ lâm, ngờ đâu lại trở lại yên lặng như tờ.

Nhưng trong lúc quần hùng giải tán hết, thì trên lưng núi ở bên phải có một ông già áo trắng phi thân xuống từ từ đi tới cốc khẩu, kiếm một tảng đá nằm, hình như để đợi chờ một cái gì vậy.

Ông già áo trắng không phải ai xa lạ, mà lại chính là Hải Thiên Kiếm Thánh Triển Thanh Bình.

Triển Thanh Bình nằm trên tảng đá chừng hai tiếng đồng hồ. Trên không bỗng có mấy tiếng chim kêu, hình như con chim đó đã hạ cánh ở trong Cửu Hồi Cốc.

Triển Thanh Bình cười rú lên một tiếng, quả nhiên con chim đen tên là Hắc Vũ Thần Tự đã ôm Mạnh Hồng Tiểu đang đi ở trong Cửu Hồi Cốc từ từ bay ra.

Nhưng bây giờ, người cõ trên lưng con chim đó không phải là thiếu nữ mặc cung trang ngũ sắc, mà lại là một thiếu niên mặc áo ngũ sắc. Thiếu niên tay vẫn ôm một người. Người đó không phải là Mạnh Hồng Tiểu nữa mà lại là một chàng tu sĩ mặt xanh. Thiếu niên áo ngũ sắc trông

thấy Hải Thiên Kiếm Khách nằm ở trên tảng đá, liền bảo con chim Thần Tụ hạ cánh xuống chỗ cạnh ông già đó.

Khi con chim này cách mặt đất chừng năm sáu trượng, thiếu niên liền ẵm tu sĩ áo xanh từ từ nhảy xuống, thân pháp tuyệt đẹp, quả thật hiếm thấy trong võ lâm.

Ngờ đâu, Hải Thiên Kiếm Thánh không kinh ngạc chút nào, vẫn cứ nằm yên trên tảng đá, hình như đang ngủ say vậy.

Thiếu niên áo ngũ sắc thấy Triển Thanh Bình trấn tĩnh như vậy, liền kiếm một tảng đá lớn đặt tu sĩ áo xanh xuống, rồi quay lại lên tiếng hỏi :

- Người nằm trên tảng đá kia có phải là một trong Lâu Sơn Tam Sát không?

Triển Thanh Bình nghe nói mới biết đối phương mới ra đời, liền cười nhạt và hỏi lại thiếu niên nọ rằng :

- Cậu có phải là đệ tử của Vạn Kiếp Ma Cung ở Dã Nhân Sơn Bách Trượng Bình, đến kiếm Lâu Sơn Tam Sát để lấy thuốc giải độc Tam Nhật Đoạn Hồn Tán của ta đấy không?

Thiếu niên nghe nói kinh hãi, đưa mắt nhìn Triển Thanh Bình một cái, rồi cười một cách ngông cuồng, hỏi lại :

- Người tướng Mạnh Hồng Tiểu không có thuốc giải độc môn về Tam Nhật Đoạn Hồn Tán? Nếu không có thuốc giải độc ấy thì sẽ phải chết, phải không?

Tuy Triển Thanh Bình đã nghe hiểu lời nói của đối phương, nhưng giả bộ không biết, hỏi thêm để dò xét :

- Tam Nhật Đoạn Hồn Tán là mười ba thứ thuốc độc phối hợp chế thành. Ngoài Lâu Sơn Tam Sát ra không những không ai giải được, mà sự thực lại không có thuốc gì để giải nữa là đằng khác!

Thiếu niên nọ liền cười nhạt :

- Đại sư tỷ của tôi đã cho Mạnh Hồng Tiểu uống ba giọt nước Cửu Diệp Linh Chi rồi, như vậy nàng ta còn chết làm sao được nữa?

Hải Thiên Kiếm Thánh nghĩ thầm :

“Thảo nào chữ Vạn của ba chữ Vạn Kiếp Môn đã sơn màu đỏ rồi, thì ra đối phương đã tìm ra được Cửu Diệp Linh Chi”.

Nghĩ đoạn, y liền đưa mắt chăm chú nhìn thiếu niên đó rồi mỉm cười hỏi :

- Mạnh Hồng Tiểu đã uống được nước Cửu Diệp Linh Chi, đã bình ổn được tính mạng, thì người còn đến đây tìm Lâu Sơn Tam Sát để làm gì nữa?

- Tuy Mạnh Hồng Tiểu chưa chết, nhưng hãy còn mê man bất tỉnh. Vì vậy ta mới thừa lệnh sư tỷ đến đây kiếm Lâu Sơn Tam Sát bắt lấy một người đem lên Thiên Nguy Cốc để giải cứu cho Hồng Tiểu!

Triển Thanh Bình vươn vai ngáp một cái, rồi ngồi dậy ngạc nhiên hỏi :

- Thiên Nguy Cốc nào nhĩ? Các người ở Vạn Kiếp Ma Cung trên Bách Trượng Bình ở núi Dã Nhân mà!

- Chúng ta còn hai nhiệm vụ chưa hoàn thành, không thể nào trở về Vạn Kiếp Ma Cung được, cho nên mới ở tạm nơi Thiên Nguy Cốc Biệt Phủ.

- Còn hai nhiệm vụ gì chưa hoàn thành thế? Có phải chưa tìm thấy Thiên Niên Hạc Đỉnh Hồng, và máu tươi của trái tim người ác độc nhất trong thiên hạ phải không?

Thiếu niên ngạc nhiên hỏi lại :

- Sao người lại biết rõ việc của Vạn Kiếp Ma Cung chúng ta như thế?

Triển Thanh Bình chỉ cười không trả lời, trái lại y còn hỏi thiếu niên kia tiếp :

- Thiên Nguy Cốc Biệt Phủ của các người ở đâu thế?

Thiếu niên đó lắc đầu trả lời :

- Người hỏi quá nhiều! Người là người thứ mấy của Lâu Sơn Tam Sát? Thôi! Ngoan ngoan theo ta đi! Như vậy người sẽ biết Thiên Nguy Cốc Biệt Phủ ở đâu liền!

- Cậu hãy cho tôi biết tên họ của cậu là gì để tôi nghĩ lại xem có nên đi hay không đã?

Thiếu niên nọ cau mày lại có vẻ nóng lòng sốt ruột, rồi lạnh lùng đáp :

- Ta là Nhân Uân Sứ Giả Trang Mộng Diệp trong Ma Cung Thất

Sứ Giả! Vậy ngươi là người thứ mấy của Lâu Sơn Tam Sát?

Triển Thanh Bình ha hả cười và đáp :

- Lãnh Sát Hồng Phi, Tú Sát Tiêu Đồng, và Tiểu Sát Ha Đằng rời khỏi nơi đây đi chỗ khác từ hồi trưa kia rồi!

Nhân Uân Sứ giả nghe nói đối phương không phải là Lâu Sơn Tam Sát tức giận vô cùng nhìn thẳng vào mặt của Hải Thiên Kiếm Thánh quát:

- Người không phải là Lâu Sơn Tam Sát thì là ai?

Triển Thanh Bình vừa cười vừa đáp :

- Ta là vô danh nhân ở trong võ lâm, và cũng là hung tinh ác sát của Vạn Kiếp Ma Cung các ngươi!

Trang Mộng Điệp hai mắt tia ra hai luồng ánh sáng, giận dữ không sao chịu nhịn nổi, nhưng chỉ thoáng cái thôi y đã bình tĩnh ngay được và cười nhạt nói :

- Ta còn bận phải đuổi bắt Lâu Sơn Tam Sát. Tạm thời tha cho ngươi, nhưng lần sau ta bắt được, ta sẽ xử trí ngươi một cách nghiêm nghị để trị tội ngươi đã khinh miệt Vạn Kiếp Ma Cung của chúng ta.

Nói xong, y quay mình định đi, Triển Thanh Bình lại nói :

- Không đi đâu được cả!

Trang Mộng Điệp hậm hực quay lại quát bảo :

- Chẳng lẽ ngươi muốn chết hay sao?

Triển Thanh Bình vẫn cười, tay chỉ tu sĩ áo xanh nằm trên tảng đá, và hỏi :

- Người này là ai?

Trang Mộng Điệp đáp :

- Trong Vạn Kiếp Ma Cung phải cần một trăm Sứ Giả. Ngoài bảy người chúng ta đã được chân truyền ra, còn thiếu chín mươi ba người nữa. Cho nên bất cứ thanh niên nam nữ nào có võ công thượng thặng và mặt mũi tuấn tú là được chúng ta tuyển dụng ngay. Chúng ta sẽ tuyển vào cung để Vạn Kiếp Ma Vương huấn luyện họ.

- Các ngươi muốn lựa ai lão cũng không lý tới, nhưng vị tu sĩ áo xanh này phúc duyên quá mỏng, không nên đi Vạn Kiếp Ma Cung..

Trang Mộng Điệp nghe thấy Triển Thanh Bình nói như vậy, nửa giận nửa kinh hãi, tay chỉ vào tu sĩ áo xanh, và nhìn Triển Thanh Bình

hậm hực hỏi :

- Người quen biết y hay sao?

- Họ Cổ tên là Thanh Phong, là đồ đệ của Tiêu Đại tiên sinh, là bạn già đã qua đời của lão, khi nào lão để cho y nhiễm những uế khí dơ bẩn ấy!

Thì ra, Nhân Uyên Sứ Giả tính rất phong lưu, cùng với sư muội của Đãng Phách Ni Cô, là Diệu Không Sư Thái có tình với nhau. Lần này nhân lúc thừa lệnh đi kiểm Thiên Niên Hạc Đỉnh Hồng, cỡi con Thần Tụ đi đến Thanh Tâm Am để vui thú với Diệu Không..

Ngờ đâu, y thấy Diệu Không đang cỡi trần truồng, giở hết trò dâm dăng ra để quyến rũ Cổ Thanh Phong đang bị thuốc mê, chân tay không còn có một chút hơi sức nào. Nhưng Cổ Thanh Phong là người rất đứng đắn không hề động lòng chút nào!

Diệu Không Sư Thái lửa dục đang bốc lên không sao chịu nổi, đang định giở thủ đoạn Dã Vương Thích Khách ra để hiếp dâm chàng... Ngờ đâu, Nhân Uyên Sứ Giả đứng bên ngoài thấy vậy, cơn ghen liền nổi dậy, không sao chịu nổi, liền phá cửa sổ nhảy vào giết chết Diệu Không Sư Thái, đốt cháy Thanh Tâm Am, điểm huyết cho Cổ Thanh Phong mê man, và định đem chàng đi Vạn Kiếp Ma Cung để làm Ma Cung Sứ Giả..

Sau đó, Trang Mộng Điệp đã tìm mãi không tìm ra được tiên hạc nghìn năm, liền đem Cổ Thanh Phong trở về Thiên Nguy Cốc thì vừa gặp Đại sư tỷ của y là Dao Trì Sứ Giả Tốt Kim Hoàn đang ẩm Hồng Tiểu cỡi trên con Thần Tụ khác bay tới. Y được lệnh đến Cửu Hồi Cốc này làm thế nào bắt được một người trong nhóm Lâu Sơn Tam Sát để tìm thuốc giải độc cứu cho Mạnh Hồng Tiểu thoát chết.

Triển Thanh Bình đã biết tu sĩ áo xanh nằm trên mặt đá kia chính là Cổ Thanh Phong, người đệ tử duy nhất của bạn cũ của mình là Trung Điều Dật Sĩ Tiêu Đại tiên sinh rồi, nên y muốn ra tay cứu giúp Cổ Thanh Phong ngay. Nhưng Trang Mộng Điệp không nào chịu, liền ngấm ngầm vận công lực vào hai tay, tiến lên hai bước, vừa cười vừa nói :

- Lão già thị tài ba gì mà dám bảo ta để y ở lại như thế?

Triển Thanh Bình muốn thử xem đệ tử của Vạn Kiếp Ma Cung võ công cao siêu đến bậc nào, liền giả bộ làm ra vẻ coi thường rồi đưa mắt

nhìn Trang Mộng Điệp với thái độ rất kiêu ngạo, rồi ha hả cười :

- Ta bảo ngươi để lại thì ngươi phải để y lại đây cho ta!

Trang Mộng Điệp nghe thấy Triển Thanh Bình nói như vậy không tức giận tí nào, lại còn cười là khác, kêu một tiếng, rồi từ từ đi tới chỗ Triển Thanh Bình, vừa cười vừa nói :

- Lão già này ăn nói có ý tứ lắm! Phải biết kể cả mười ba danh thủ trong võ lâm đương thời mà cũng không có một ai dám vô lễ với những Sứ Giả của Vạn Kiếp Ma Cung!

Y một mặt nói, một mặt giơ tay ra khẻ chop vào tảng đá mà Triển Thanh Bình đang ngồi. Đã chop được một tảng đá bằng quả đấm, rồi y liền bóp một cái, tảng đá đã bị nát ngấu ra như bột...

Triển Thanh Bình thấy vậy liền thất thanh khen ngợi :

- Có thể xen lẫn Ứng Trảo Lực vào Ngũ Hành Chưởng mà luyện tới mức này, quả thực không phải chuyện dễ!

Trang Mộng Điệp có vẻ đắc chí, cười khi khi và nói :

- Lão già biết được đó là Đại Lực Ứng Trảo xen lẫn với Ngũ Hành Chưởng Lực, như vậy cũng là khá lắm rồi! Chẳng hay lão có làm được như thế không? Nếu mà làm được thì Mộng Điệp này sẽ để Thanh Phong lại đây cho lão ngay! Bằng không thì lão phải nhảy xuống đầm tự tử ngay thì ta sẽ tha chết cho!

Triển Thanh Bình không trả lời, lẳng lặng giơ ta ra bẻ một cành cây lớn, rồi vận công vào bàn tay với ngón tay, rồi dẻo cành cây đó thành một thanh kiếm y như người ta đã dùng dao bén mà dẻo vậy...

Trang Mộng Điệp tuy đã có lần dẻo cây thành kiếm như thế rồi, nhưng thấy công lực của Triển Thanh Bình cũng không kém gì mình. Vậy mà y vẫn khinh khỉnh, tỏ vẻ không coi ra gì, và lạnh lùng nói :

- Chỉ công của lão so sánh sao nổi Ngũ Hành Chưởng Lực và Ứng Trảo của ta?

- Ai sao tài với ngươi? Ngươi muốn bảo ta nhảy vào trong đầm nước, thì ta phải nghĩ cách đo lường xem cái đầu ấy nông sâu ra sao đã chứ!